

Ігор Костецький

ПРАМАТИ

Повз лози липкі виноградні
лугом тим розвитим
до уст притулиш усміх ладний
квітом — квітом.

А в груди мрію грай-лукаву
ляє п'яна липа
ой — плаче ласо і ласкаво
медом хлипа.

Аж до солодкої розпуки
світлу кров намучить
ось причвала гарячерукий
вхопить — здушить.

І муку приймеш і застогнеш
„годі вже — під'ємлю“
і босими ногами вгрузнеш
в землю — в землю.

Ти там у хаті край порога
ненько золотава
до тебе мчить тисяченога
сласна слава.

Гей чотирма жене вітрами
вістку гордовиту:
радій: синів твоїх тілами
шлях пробито.

І золоту струснувши втому
проридаєш: „внемлю —“
і знову — як століття тому —
в землю — в землю.

1944.